

SPOLEČNÁ
CESTA

Červen 2010

1 Obsah

Úvodní slovo	2
Vzpomínáme	3
Z farní kroniky	
Rok 1941 - pokračování (přepis farní kroniky).....	4
Rozhovor	5
Příspěvky ze života farnosti	
Setkání s otcem biskupem.....	10
Velkopáteční putování.....	11
Svátek Božího milosrdenství.....	12
Farní zájezd.....	13
Studentský Velehrad.....	14
Večer k uctění kardinála Tomáše Špidlíka.....	14
První svaté přijímání.....	18
Noc kostelů 2010.....	18
Pout' ve Víru	20
Trojí Boží Tělo	20
Žehnání nové boží muky.....	21
Stavební ruch	22
Ze života farnosti	
Pozvánky.....	23
Svátosti a svátostiny.....	23

„Věrnost Kristova, věrnost kněze“

Sv. Jan Maria Vianney říká o kněžství: „Dobry pastýř, pastýř podle Božího srdce, je největším pokladem, který může Pán Bůh darovat farnosti, je to jeden z nejvzácnějších darů Božího milosrdenství“.

„Naše štěstí je příliš veliké, ne, ne nikdy jej nepochopíme“, těmito slovy vyjadřuje hloubku radosti v odpověď na Boží povolání. Žijeme náboženství štěstí, kdy Kristus dává pravý smysl našemu životu.

„Jaké štěstí je sloužit mši svatou, to pochopíme až na věčnosti“ takto posiloval víru ostatních kněží i víru věřících.

„Nikdy nic nenahradí službu kněze“ učí nás žít ze svátostí, z důvěrného spojení s Kristem, abychom mohli ohlašovat Jeho lásku kolem sebe.

Jak vnímáme kněze dnes často my, vystihuje úryvek z knihy „Bůh ukrytý v přibězích“.

Když je jeho kázání o pět minut delší než obvykle: „Je únavný.“

Když je krátké: „Nedal si s ním práci.“

Když mluví hlasitě: „Jeden by z něho ohluchl.“

Když mluví středně silně: „Člověk nerozumí ani slovu.“

Když není doma: „Pořád někde lítá.“

Když je doma: „Je pecivál.“

Když navštěvuje své farníky: „Nikdy není doma k zastižení.“

Když je na faře: „Nikdy za nikým ani nezajde.“

Když mluví o penězích: „Moc si na ně potrpí.“

Když o nich nemluví: „Nikdo neví, co s nimi dělá.“

Když je dobrý organizátor: „Dělá trochu moc věcí najednou.“

Když není: „Farnost je mrtvá.“

Když dlouho zpovídá: „Je moc zvědavý.“

Když zpovídá krátce: „Nechce nikomu naslouchat.“

Když jeho mše začínají včas. „Hodinky mu jdou dopředu.“

Když začne o minutu později: „Nikdy nezačíná včas.“

Když je mladý: „Nemá žádné zkušenosti.“

Když je starý: „Měl by jít do důchodu.“

A když zemře: „Nikdo ho nikdy nemůže nahradit.“

„Kdybychom měli víru, viděli bychom Boha ukrytého v knězi tak jako světlo za sklem, jako víno spojené s vodou“ praví svatý farář arský. Stejně přání vyprošuji na závěr tohoto roku kněží všem spolubratrům, abychom dokázali žít tak, že by skrze náš život byl čitelný Bůh. Sám Svatý otec nás k tomu vybízí, když říká: „Bůh je to jediné bohatství, které lidé v knězi touží nalézt“.

Otec Pavel

Vzpomínka na P. Ivana Josefa Pešu OSA

V červnu uplyne sedmdesát let od kněžského svěcení našeho rodáka P. Ivana Josefa Peši OSA. Narodil se v Olešnici 23. prosince 1915, v domě č. 106. Jeho rodiče byli Marie (rozená Prášilová z Ústupu) a Ignác Pešovi. Byl ze šesti dětí, měl sestru Marii, Růženu a bratra Stanislava, další dva sourozenci brzy po narození zemřeli. Ve dvanácti letech poslali rodiče Ivana studovat do Prahy. Věčné sliby složil v augustiniánském řádu v roce 1939. Po studiích na Karlově Univerzitě v Praze byl 29. června 1940 kardinálem Kašparem vysvěcen na kněze. Působil ve farnosti u sv. Tomáše v Praze na Malé Straně, v letech 1943-47 v Dolním Ročově na Lounsku, potom znovu v Praze. 26. dubna 1950 byl internován v Oseku. Čtyři roky byl zařazen u PTP a dalších patnáct let skladníkem v n.p. SEVT Brno. Po navrácení státního souhlasu od roku 1969-1992 působil v České Lípě, Sosnové, Zákupech, Kvítkově, Volfarticích a Stružnici. Aktivně se věnoval mládeži, chrámové hudbě i fyzické namáhavé práci při opravě chátrajících kostelů v pohraničí. V roce 1992 se s těžkou nemocí vrátil do Olešnice. Zde ho navštěvoval knihovník místní orelské organizace Ondřej Horáček, který mu pravidelně četl. Posilou mu byli také spolubratři z řádu sv. Augustina a místní faráři. Zemřel ve svém rodném domě 30. října 1996. Pohřben je na našem hřbitově.

Božena Horáčková

P. Jaroslav Pivoda - 70 let od vysvěcení na kněze

Narodil se 10. září 1914 v Holešíně v Moravském Krasu. V rolnické rodině bylo víc dětí, a tak musel mladý Jaroslav pomáhat při práci na poli i doma. Se zbožnými rodiči často putoval do Sloupu k Bolestné Panně Marii, které předkládali svoje radosti i starosti.

Teologii vystudoval v Brně a kněžské svěcení mu udělil brněnský biskup Dr. Josef Kupka na svátek Slovanských věrozvěstů v Brně roku 1940. Bohu a lidem sloužil v Rousínovci, Tvarožné, Šlapanicích, Lukově, Královopolských Vážanech, Přísnoticích, Přibicích, Ivani a pětadvacet roků v Rovečném.

Na vlastní kůži poznal, jak je „pečováno“ o uvězněné v komunistických zařízeních. V době, kdy spravoval rovečínskou farnost, často vypomáhal i v Olešnici. Pravidelně zpovídal o prvních pátcích. Byl platným pomocníkem a zástupcem P. Kšici v době jeho nemoci a dovolené. Žertovně říkal, že je olešnickým kaplanem. Ve svém životě byl velmi skromný, pokud mohl, jezdil „trabantem“, aby nikoho dopravou neobtěžoval. Rád se podělil o své životní zkušenosti, tvrdost života bral s nadhledem a často žertem připomínal, že mu byly dány do vínku dva příkazy, které plní - totiž že má slavit jaro (Jaroslav) a pít vodu (Pivoda). Při kázání nepotřeboval mikrofon, jeho hlas bylo dobře slyšet i v předsíni kostela.

Poslední léta trávil v charitním kněžském domově na Moravci, kde také odevzdal 31. července 2002 svou duši Pánu Bohu, ale dokud žil, byl stále srdcem mezi svými farníky. Od 7. srpna 2002 očekává slavné vzkříšení v kněžském hrobě (který si již předem připravil) na rovečtinském hřbitově.

Pane, prosíme Tě, dej mu věčnou radost v nebi.

J.B.

Přepis farní kroniky - Rok 1941 - pokračování

Zřízení silnice na hřbitově

Letos došlo také k stavbě cesty na řbitově, kde bývalo zvláště o Vších svatých téměř pravidelně mnoho bláta. Aby cesta mohla být vedena přímo, byla zbourána předsíň u bočního vchodu. Vzhled kostela sv. Mikuláše tím jenom získal. V šířce 2,5 m byla cesta vyšetřována a vyštěrkována. Podél kostela byla zřízena kanalizace, aby voda přicházející po cestě od hlavního kříže nepodmácela zdivo. Na štět bylo použito kamene zbylého u kostela a hlavně kamene ze staré dlažby okolo kostela. Veškeren kámen na hřbitov dovezli rolníci zdarma. Přesto bylo vyplaceno pouze na dělnických mzdách a na odměně staviteli 4 317,50 K.

Všechny práce, které se konaly v r. 1940 a 1941, byly umožněny jednak subvencemi a příspěvkem obce Olešnice, jednak velikou obětavostí farníků. Na úpravu u kostela bylo hotově vyplaceno v r. 1940 a 1941 171 241,35 K. K tomu je třeba připočísti hodnotu darovaného materiálu a formanek, což reprezentuje sumu nejméně 60 000 K. Tím ještě nejsme u konečné číslce, poněvadž dosud není úprava úplně skončena. Farníci dávali hojně dary peněžité, takže zbývají ještě značné částky na dokončení úpravy, případně na další práce v kostele.

22. 7. 1941 navštívil náš kostel universitní profesor umění Dr. Evžen Dostál. Doporučil, aby obraz Sv. Rodiny byl odborně opraven. K té práci doporučil akademickou malířku Hedviku Böhmovou, restaurátorku obrazů zemského musea v Brně. Obraz byl také ihned do Brna dopraven. Dr. Dostál usuzuje, že obraz sv. Rodiny pochází pravděpodobně od Gasparda de Grayera, malíře z vlámské školy ke konci 17. století.

Obraz Madony u sakristie jest podle výroku Dr. Dostála dosti přesná kopie staroholandského mistra Hans Memlinga, který žil v 15. století. Kopie pochází asi z r. 1820.

pokračování příště

Uplynulý rok kněží nás inspiroval položit několik otázek někomu z těch, kterých se to týká. A to hned dvěma najednou, protože jsou oba letos tak trochu jubilanti. P. Pavel Lazárek slaví 5. výročí svého kněžského svěcení a P. Václav Knotek 10. let kněžské služby. Jejich odpovědi jsou v textu kódovány pod monogramy.

Někteří manželé při jubileích vzpomínají na svatební den a prohlížíjí fotky. Jak Vy vzpomínáte na tento pro Vás zásadní den, den Vašeho kněžského svěcení a následně potom na primiční mši svatou?

VK

S radostí. Bylo to také velké očekávání toho, co mi Bůh připravuje v mém kněžském životě. Něco jsem za těch deset let mohl projít a co mě čeká dál? To ví jen Bůh...

PL

Vzpomínám na oba dva po sobě následující dny - sobota byla dnem kněžského svěcení a neděle primiční mše sv. Nelze nevzpomenout bezprostřední přípravu tzv. exercicie, které nám dával dlouholetý spirituál a můj zpovědník, jezuita otec Jan Pavlík.

Svěcení, primice - po organizační stránce bylo vše velice náročné, ale i přes to po letech služby vystávají vzpomínky na hluboký dotyk nezasloužené Boží blízkosti. Jan Pavel II. vyjádřil tento moment slovy dar a tajemství. Po té vnější stránce byl člověk zpocený, nervózní a z toho všeho se vás najednou zmocnil Bůh, přestali jsme vnímat to vnější a pocítili co to znamená, být uchvácen Bohem.

Když nastupujeme poprvé do zaměstnání nebo prožíváme velkou životní změnu, máme většinou nějaké představy, ideály. Nakolik Vaše někdejší ideály odpovídají současné realitě?

VK

Tak to je otázka, která se nedá jednoduše odpovědět. Pro mě je čím dál víc ideál Bůh. Pokud směřuji k tomuto Ideálu, tak to všechno ne ideální se dá zvládnout.

PL

Spíše než ideály jsem pocítoval lidskou slabost. Nebyl jsem zvyklý mluvit, bál jsem se, měl trému, nerad jsem vystupoval veřejně. Možná je v člověku pořád kus poustevníka, touha aby to bylo jen pro Boha a ne pro lidskou slávu. Živím v sobě tak trochu sen, až uplynou roky aktivní kněžské služby a Bůh dá dojít tzv. kněžského důchodu, rád bych jej prožil na neobsazené faře ve službě božímu lidu, ve službě darování toho mála, čeho ještě věkem budu schopen.

Svatý farář z Arsu Jan Maria Vianney si jednou posteskl, že nikdo by neměl umírat jako farář, ale měl by mít možnost nějaký čas připravit se na smrt. Sám říkal: „Chtěl bych mít dva roky na oplakávání svého ubohého života“.

Co se pro člověka tím, že se stane knězem, mění? Mění se třeba přístup lidí k němu? Jak bylo pro Vás obtížné si na to zvyknout?

VK

Mám reprezentovat Krista. Musím přiznat s pokorou, že se mi to nedaří tak, jak by mělo. Přístup lidí se asi mění v tom, že mi víc důvěřují. Je to důvěra, že kněz poradí, pomůže, ale také má zachovat tajemství. Lidé mají mnoho trápení, která svěřují jen knězi a nikomu jinému a my jejich důvěru nesmíme v žádném případě zklamat. Máme velké příklady, které nezklamaly.

PL

Velkým učitelem kněžství se mi ve farnosti stala stará paní Kadlecová. Přišla ke zpovědi a po svátostném rozhřešení políbila kněžskou stólu, pak mi podávala ruku a já jí chtěl stiknout její, ale ona ji vzala a políbila. Tehdy mi začalo docházet, že tu nejde vůbec o nějakého Lazárka, ale o milost Boha působícího skrze kněze. Jsem za tuto životní lekci vděčný, protože mi vždycky připomene, že jsme jen služebníci, jak praví Kristus: „Až uděláte všechno, co jste měli udělat, řekněte - jsme jenom služebníci neužiteční“.

Prožili jste už během svého kněžského života nějakou krizi, kdy jste třeba o své povolání museli bojovat?

VK

Musíme s pomocí Boží bojovat stále.

PL

Ze strany Boží zůstává jistotou věrnost, ze strany nás kněží je to často složitější. Na velikost povolání být v Boží blízkosti odpovídám někdy lehkomyšlně, převáží starosti o to vnější, pomíjející a utíká ono podstatné, prohlubuje se tak nekonečná vzdálenost mezi povoláním a ubohostí odpovědi, kterou Bohu dávám.

Modlívám se slovy kněžského svěcení, aby v nás Bůh dokončil dobré dílo, které započal.

Být knězem, to v současné době představuje dle mého názoru i jistý kus hrdinství. Vnímáte to tak také?

VK

Znamená to na sebe vzít kříž spolu s Kristem a nést ho s Ním za spásu světa.

PL

V semináři mě fascinovalo svědectví jednoho z kněží, který ukazoval jak velkým dobrodružstvím je život s Bohem. Jeho slova mohu jen potvrdit...

7 Rozhovor

Byl uplynulý rok, jakožto rok kněží, pro Vás v tomto smyslu nějak výjimečný? Jak jste ho prožili?

VK

Bohu díky za něj a díky papeži, že ho vyhlásil. Mohl jsem si na příkladu sv. Jana Maria Vianneye víc uvědomit své kněžství.

PL

Výjimečný byl znovuobjevením té nejvnitřnější povahy služby kněze, skrze život sv. Jan Marie Vianney a zároveň skrze promluvy o kněžství od našeho papeže Benedikta.

Jak už jste uvedli, rok kněží byl zasvěcen sv. Janu Maria Vianeyovi. Myslíte si, že to byla vhodně zvolená postava? Jaký k němu máte vztah? Čím Vás nejvíce oslovuje?

VK

Byla to výborně zvolená postava! Ne nadarmo je patronem farářů. Bůh na něm přes jeho neschopnosti vyil v hojnosti svou milost. V jeho slabosti se projevila obrovská Boží síla. Oslovuje mě svou pokorou a modlitbou.

PL

V životě faráře arského jsem vytyšil poctivost a horlivost v nasazení pro Boha a jím svěřený lid. Je zvláštní, jak po tolika staletích může uchvátit život tohoto „obyčejného“ kněze. Musíme mít pokoru si přiznat, že ve skutečnosti obdivujeme ne jeho horlivost nebo zápal, ale sílu vnitřního života, která ho uschopnila být věrným a činným služebníkem.

Co je pro Vás na kněžské službě nejtěžší?

VK

Hloupost a omezenost lidí. Jeden z papežů už dávno říkal, že největším nepřítelem církve je nevědomost katolíků. Častokrát žasn timer nad tím, čemu jsou schopni lidé věřit - všemu tomu, co se píše v novinách, pochybných časopisech, na internetu, nebo se někde povídá, i když je to třeba lež nebo pomluva. Čím je srdce plné, tím ústa přetékají...

PL

Jako složité cítím nevyváženost mezi vnějším konáním a vnitřním životem, kdy vás neustálá činnost okrádá o čas patřící duchovnímu životu.

Co je pro Vás ve Vaší službě, kromě Boha samotného, největší oporou? Mše svatá, breviář...?

VK

Bůh, každodenní adorace třicet minut před Nejsvětější svátostí, mše svatá, růženec a společenství ostatních kněží.

PL

Největším oporou je kněžské společenství, setkávání se s dalšími spolubratry a společná modlitba.

Myslíte si, že Vám svěřením věřící vnímají správně roli kněze v církvi, ve farnosti, ve společnosti?

VK

Na tuto otázku s dovolením neodpovím. Zeptejte se mých farníků.

PL

Papež Benedikt říká: „Bůh je to jediné bohatství, které lidé v knězi touží nalézt“. Nehleďte tedy lidskou dokonalost, ani geniální schopnost organizace pastorace nebo opravování památek, ale Boha v životě kněze. Bude to pak i velkou motivací nám samotným.

Tak, jak míváme falešné představy o Bohu, máme možná falešné představy o knězi. Setkáváte se s nějakými falešnými představy o kněžství?

VK

A hodně. Je to problém v komunikaci lidí s knězem. Když mohou být na táboře s dětmi, tak to je úžasná věc. Tam si děti mohou vytvářet takový normální pohled na kněze. V době mých studií mi jeden starý kněz řekl, že lidé rádi vidí kněze strašně vysoko, a když to nejde, tak ho zašlapou pod sebe. Čím déle jsem knězem, tak to taky tak vnímám. Kněz je druhým Kristem, ale také stále zůstává člověkem plně s jeho lidstvem. Tento problém už měl Ježíš. Farizeové, když ho viděli, a mnoho dalších, tak si říkali – tenhle člověk je Bůh? Bůh vzal na sebe lidství a bere ho dodnes na sebe. On si to právě takhle zvolil. Jan Maria Vianney říkal: „kněz je darem Ježíšova srdce“ - buď to pochopíme nebo ne.

PL

Člověk má vždy zkreslené představy o tom co nezná, stejné je to i u kněžství. Provinění leží i na nás v okamžiku, kdy se příliš stavíme do role manažerů a jsme málo muži Božími. To vnější je vždycky víc vidět a lépe se dělá, naproti tomu o to vnitřní je třeba bojovat.

9 Rozhovor

Jak Vy vnímáte současnou dobu? Často slyšíme, jak doba nepřeje Církvi, víře, křesťanství, myslíte si, že je to skutečně tak zlé?

VK

Je a není. Mám pocit, že katolíci jsou někdy Pánem Bohem „přepapinkaní“ a najednou ho ve svém každodenním životě nepotřebují. Naopak nevěřící často upřímněji hledají odpovědi na své otázky po smyslu života, po Bohu. Myslím, že největší problém je v samotných křesťanech. Jaké vydáváme svědectví o své víře? Kolik křesťanů je schopných v zaměstnání, společnosti obhájit své křesťanství? Nebo se zastat kněze, na kterého se nadává? My katolíci se častokrát stavíme do pozice „chudáčků“ místo toho, abychom byli hrdí na své křesťanství a hodnoty z toho plynoucí přinášeli do společnosti. My kněží nemůžeme být všude.

PL

Doba je nepřejícná pro křesťanství, které by bylo jen dalším spolkem ve výčtu aktivit obce. Na druhou stranu doba je dychtivá po ryzi a pravé víře.

Co Vám v poslední době udělalo největší radost?

VK

Že děti co byly letos u prvního svatého přijímání chodí i nadále do kostela. Jak říká jeden kněz: ...pro mnohé je první svaté přijímání slavnostní vyloučení z církve...

PL

Radost mi udělala rodina připravující své dítě ke křtu poté, co přehodnotila osobu zvoleného kmotra a sama vybrala skutečně věřícího člověka.

Radost mi udělala vzájemná spolupráce naší farnosti s farností Bystré, kdy jsme společně s otcem Matrasem mohli prožít Boží Tělo a svěcení nově zrestaurované boží muky.

Radost mi činí naši chlapi, kteří se dokážou postavit k práci ve farnosti a zároveň dojít na společnou modlitbu mužů.

K tomu, abych cítil, že jsem ve farnosti šťastný přispívá spousta drobných radostí.

Jakou otázku si v současnosti pokládáte?

VK

Těch je mnoho. Ale asi nejvíc, jak být dobrým knězem a jak přivádět lidi i v dnešní době více k Bohu.

PL

Sám sebe se častokrát ptám, jak oslovit křesťanskou mládež. Jak zaujmout mladé, co vysedávají u mlékárny, co udělat pro rozvoj farního života, abych jednou mohl předat stejně krásnou farnost, jaká byla před třemi roky svěřena mně.

Díky za rozhovor. Ať Bůh pokračuje v dobrém díle, které ve Vás započal.

otázky položil J. Kánský

Setkání s otcem biskupem

V sobotu 27. března vyjíždíme spolu s kunštátskými a jimramovskými na setkání s otcem biskupem. V autobuse se odbydou organizační záležitosti, jako kdy a kde vyjíždíme, což samozřejmě hned zapomenou. Po příjezdu se na Petrově zapíšeme do skupinek, které si vybereme a odeběřeme se do katedrály, kde si najdeme vlajku s číslem naší skupinky, zatímco se zde hrají různé scénky, vítá nás otec biskup a moderátoři nás zahlcují dalšími organizačními věcmi, které ale také hned zapomenou. Potom nás jednu skupinku za druhou pouští ven. Ještě že nejsem sama, jinak bych se ztratila. Já konkrétně jsem si vybrala skupinku „krásu stačí doladit“, kde nám v jedné místnosti módní redaktorka časopisu IN! vykládá o módě a maluje nás a vedle fotograf z téhož časopisu Zbyněk Pavienský radí, jak dobře vypadat na fotce a fotí nás. Po skončení skupinkového programu dostaneme bagetu a obědváme. Pak jdeme do katedrály, kde se opět hrají scénky, prezentují různé projekty, otec biskup odpovídá na dotazy z kýble, se kterým nás obcházeli organizátoři, kam jsme házeli napsané dotazy, na řadu přijdou animátoři a potom se společně modlíme křížovou cestu. Po křížové následuje vyvrcholení celého setkání - mše svatá, které celebruje biskup Vojtěch. Po skončení mše vzpomínáme, kde máme čekat na autobus. Kde, to si vzpomeneme, ale kudy tam? A tak s kamarádkou chvíli bloudíme po Petrově a hledáme někoho, kdo by znal cestu. Po chvíli pátrání nacházíme opozdilého Olešňáka a společně se vydáváme na cestu. Přicházíme ve chvíli, kdy přijíždí autobus a všichni již čekají. Opravdu všichni? Když se autobus rozjede, všímáme si ještě chvátající skupinky, která bezmocně běží za pádícím autobusem. A tak když se autobus znovu rozjede, teď už opravdu se všemi pasažéry, vydáváme se naplnění radostí k domovu a hodnotíme setkání, které se moc povedlo.

T.N.

Protože se zajímám o moderní hudbu, šel jsem spolu s Vojtou Knotkem na skupinku „Labyrintem hudby“. Naše skupinka se sešla v prostorách biskupství na Petrově, bylo nás tam asi padesát. Přednášel nám Milan Tesař, který pracuje v rádiu Prohlas a seznamoval nás s populárními zpěváky a kapelami. Také nám říkal, jaká hudba je pro nás dobrá a jaká špatná. Až na to, že to trvalo přes dvě hodiny a nebyly tam žádné ukázky hudby, tak to bylo super.

V.S.

Letos jsem měl možnost být animátorem skupinky č.1, tedy skupinky s vojenskou tematikou. Přednášel ji vojenský kaplan o. Martin Vařeka. V přednášce se zabýval službou vojenského kaplana, etikou války, Afghánistánem obecně i rekonstrukčními pracemi. Víím, že skupinky nebyly řazeny podle čísel, nicméně č.1 k této skupince opravdu sedlo. Potvrdilo to i velké množství spokojených posluchačů. V poutavé přednášce jsme viděli velké množství zajímavých fotografií z míst, kam se člověk jen tak nedostane.

J.N.

Velkopáteční putování kolem křížů po hranicích farnosti

Asi všichni olešničtí farníci ví, že na hranicích farnosti obětaví lidé vyrobili a vztyčili na důstojných místech čtrnáct dřevěných křížů v rámci projektu „Identita 20“.

Na pěší pouť k zastavením netradiční křížové cesty jsme se vydali symbolicky na Velký pátek. Sešlo se nás patnáct poutníků navzdory chladu a sněhové přikrývce, která v noci napadla. Na pouť nám požehnal v Olešnici náš kněz Pavel a nastoupili jsme do autobusu, který nás odvezl na Veselku. Pouť jsme zahájili modlitbou u starobylého kříže u samoty na Veselce. Na cestě pak jsme si četli z Písma Svatého

o událostech Pašijí, v tichosti nad ním rozjímalí, klaněli se Pánu Ježíši, modlili se Korunku k Božímu milosrdenství, objevovali krásy našeho kraje z neznámých úhlů pohledu a povídali si.

Od Veselky jsme putovali (podle plánu otištěného v posledním čísle farního zpravodaje) kolem Ústupu, Rozsíčky, Křtěnova, prosetínské vápenky, Lhoty, přes Šimkova pole až k červenému potoku. Dále pak příkrým horolezeckým výstupem s vodopádem až na Antonínův kopec (Chocholík), kolem Lamberka a obrovských nádherných záhonů bledulí až ke Kněževsi a pak po silnici zpět do Olešnice. Celkem něco přes dvacet kilometrů. Během cesty se i počasí umoudřilo - vykouklo sluníčko a sníh mizel před očima - velikonoční probouzení jara - jakoby i to počasí zpívalo - Kristus vstal z mrtvých, radujte se - aleluja!

Nejčilejší z nás byli dva poutníci - nejmladší (Liduška Novotná) a nejstarší - pan Kintr, který nám po celou cestu (i při nejprudším stoupání, kdy ostatní sotva dechu popadali) poutavě vyprávěl střípky z historie olešnicka.

Celá pouť pro nás byla nevšedním duchovním zážitkem. Velký dík patří těm, kdo křížovou cestu vymysleli, zhotovili kříže a umístili je na vhodná místa i zorganizovali pěší putování. *Možná, že by bylo dobré na jednotlivé kříže umístit tabulku s pojmenováním jednotlivých zastavení (nelhostejnost, dějiny, společenství obce, střední generace, mládež, nezavřené oči, příroda, dotažená slova, ekonomický rozvoj, pro úspěchy druhých, smíření, odpuštění, kompromis a přijetí a aktivita).*

Myslíme si, že za nějaký čas bychom mohli toto putování zopakovat jako akci k prohloubení našeho duchovního růstu a k setkání s Bohem i mezi sebou navzájem.

Pavel Adamec

Svátek Božího milosrdenství

Už několik roků slavíme první neděli po neděli Zmrtvýchvstání Páně svátek, který ustanovil Svatý otec Jan Pavel II. u příležitosti svatořečení sestry Faustyny Kowalské - SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ.

V našem poměrně blízkém okolí, několik kilometrů za Novým Městem na Moravě, je první poutní kostel zasvěcený Božímu milosrdenství v republice.

Na nástěnce u nás v kostele visel informační plakát o časovém průběhu oslavy tohoto svátku ve Slavkovicích. Čtyři farníci jsme se domluvili a vypravili se autem v neděli 11. dubna právě na tuto pouť. Na místě jsme byli brzy, ale i přes to už se lidé pomalu scházeli a obsazovali lavičky před venkovním obětním stolem. Celá slavnost se totiž odehrávala na prostranství před kostelem. Právě v tento svátek by si měli věřící očistit duši ve svátosti smíření a přijmout Eucharistii, proto zde bylo několik míst, kde byli připraveni zpovědníci.

Program začínal úvodním slovem a zahájením celé pouti. První přednášku měl jeden z místních otců Pallotínů (Poláci) – P. Mgr. Tomasz Kazanski SAC. Druhou přednášku měl Doc. ThDr. MUDr. Jaroslav Max Kašparů.

Ve 14:30 začala modlitba Korunky k Božímu milosrdenství. Předříkávala dvě krojovaná děvčata u venkovního ambonu. Po skončení modlitby se kousek od kostela zformoval průvod s množstvím ministrantů, několika jáhny (i s naším jáhnem Ladislavem, který dohlížel a prakticky řešil vše, co bylo potřeba k hladkému průběhu slavnosti), asi dvacítkou kněží a nakonec s hlavním celebrantem Mons. Janem Graubnerem, arcibiskupem olomouckým. Po přivítání od zástupců samospráv obce Slavkovice a Nového Města na Moravě a otce J. Daňka, děkana žďárského, mohla začít slavnostní mše svatá. K důstojnému prožití této slavnosti přispěla i skupina mladých chlapců a děvčat v krojích a dechová kapela doprovázející zpěv při bohoslužbě.

I přes chladné a chvílemi deštivé počasí bylo na zúčastněných věřících (kteří přijeli z blízka i z daleka v opravdu velkém počtu) vidět během celého programu, při svátosti smíření, mši svaté a přijímání Eucharistie, jak moc jim tato pouť dává. Při poslouchání a promýšlení přednášek a promluvy otce arcibiskupa si mohl jistě každý podle svého založení a potřeby vybrat pro sebe a svůj další život to, co potřeboval.

Po cestě zpět domů jsme byli všichni vděční Bohu, že jsme se této pouti mohli zúčastnit a chceme doporučit i vám dalším, kteří budete mít v budoucnu možnost se téhle pouti účastnit, abyste neváhali a využili ji.

Po cestě zpět domů jsme byli všichni vděční Bohu, že jsme se této pouti mohli zúčastnit a chceme doporučit i vám dalším, kteří budete mít v budoucnu možnost se téhle pouti účastnit, abyste neváhali a využili ji.

Za poutníky z naší farnosti F. Vojta

Farní zájezd na dva a půl dne očima starších farníků

Byl to zájezd rodin s dětmi, ale bylo volné místo i pro pár starších farníků. Takový zájezd nám umožní navštívit místa, kam se jinak nedostaneme a zažít společenství i mimo kostel.

První zastávka byla v Polné. Překrásný barokní chrám P. Marie a v něm pozdravení místního faráře, rodáka z Bystrého, P. Zdeňka Krčka. Z jeho slov jsme vnímali, jak farníci spolupracovali při opravě kostela a dovedli se domluvit. Večer ubytování v klášteře Želiv, mše sv. a pak táborák pro mládež.

Druhý den prohlídka klášteře, v době totality vězení pro kněze a mnichy. Zde byl vězněn i P. Maria Veselý a tady došlo k jeho zázračnému uzdravení. Odpoledne prohlídka Pelhřimova. Městu vévodí překrásný chrám Panny Marie. Je zde zachovalá část dvojitéh hradeb a v jedné hradební věži proslulé muzeum kuriozit. Mezi exponáty je třeba panáček, vyřezaný ze zápalky, šála dlouhá několik desítek metrů nebo pojízdné dřevěné kolo bez jediného kovového spoje. V zámekském parku byla voliéra s papoušky a to byl velký zážitek a lákadlo pro děti. Po večeri byla možnost setkat se s převorem klášteře, P. Jindřichem Charouzem. Proběhla zajímavá beseda a pan převor nám zodpověděl všechny otázky.

V neděli po snídani jsme se rozloučili se Želivem a jeli na Křemešník. Je to poutní místo na kopci kousek od Pelhřimova, kde je každou neděli mše svatá. Pomodlili jsme se křížovou cestu, jejíž zastavení vedou nahoru cestou na kopec ke kostelu, který je zasvěcen Nejsvětější Trojici. Místní kostelník nám zasvěceně povyprávěl historii kostela. Po mši sv. jsme jeli do Jihlavy, kde byly dvě možnosti jak strávit čas - vydat se buď do ZOO nebo do bazénu s atrakcemi.

My, starší účastníci zájezdu, jsme zvolily variantu třetí. Prošli jsme střed města, prohlédly dva místní kostely a zakotvily v cukrárně, kde jsme si při kávě a zákusku sdělovaly dojmy a přitom si uvědomily, jak pěkný zájezd to byl. Úplným zakončením byla májová pobožnost a modlitba ke sv. Václavu v Novém Veselí.

Takže díky jáhnu Kincovi za organizaci zájezdu a P. Pavlovi za duchovní provázení.

A. S. a J. B.

Studentský Velehrad 2010

Letos se na Velehradě, který jistě všichni znáte, uskutečnil od pátku 30. dubna do neděle 2. května již desátý ročník „Studentského Velehradu“, který nejspíš tak dobře neznáte. Co je to za akci? Jedná se o setkání vysokoškolských studentů z celé České Republiky, který probíhá každé dva roky, první Studentský Velehrad proběhl již v roce 1992. Letošní téma „Štafeta - máš to ve svých rukou“ nás vedlo především k zamyšlení a reflexi vývoje ve společnosti a nad tím, jaký odkaz jsme dostali, a co máme předávat dál. Jedním z těch, kteří už svůj štafetový kolík předali a svůj úsek trati zaběhli ve vynikajícím čase, byl bezesporu kardinál Tomáš Špidlík, jehož pohřeb se konal právě na Velehradě v pátek před zahájením programu. Heslo „máš to ve svých rukou“ znamená, že můj úkol zde na zemi za mě nikdo neudělá, ale zároveň je i modlitbou „Pane, máš můj život ve svých rukou.“

Program Studentského Velehradu je velmi bohatý a začíná poutěmi ze čtyř směrů. V pátek odpoledne mohli účastníci využít nabídky předprogramu a také se zúčastnit pohřbu otce Špidlíka. Večer bylo setkání oficiálně zahájeno mší svatou a pak následoval večerní program s pestrou nabídkou aktivit (táborák, čajovna, varhanní koncert, večer chval). Sobota byla zaměřena na přednášky a diskuse, se svou přenáškou zde vystoupilo mnoho zajímavých hostů, mezi jinými například Tomáš Halík, Pavel Jajtner, Kateřina Lachmanová, Václav Malý nebo Tomáš Sedláček. Mezi dopoledním a odpoledním blokem přednášek měli studenti možnost zapojit se do některého z workshopů. Večer pak byl věnován hudbě (koncerty, jazzový večer). V neděli byla závěrečná mše svatá a loučení.

Na závěr nebudu ani hodnotit akci, která byla mimochodem velice povedená, ani bilancovat přínos pro mě osobně, ten hodnotím veskrze pozitivně.

Dovolím si však malou propagaci. Pokud byste se o Studentském Velehradu rádi dozvěděli více, podívejte se na stránky <http://www.studentskavelehrad.cz/>. Rád bych vás také odkázal na web Vysokoškolského Katolického Hnutí ČR, které je určeno pro všechny studenty vysokých škol, kteří chtějí žít aktivně a zároveň kultivovat svůj vztah k Bohu: <http://www.vkhcr.webnode.cz/>. Zde najdete i odkazy na jednotlivé členské organizace VKH v našich univerzitních městech.

Vít Plíhal

Večer k uctění kardinála Tomáše Špidlíka

Tato duchovní akce, zaměřená k poctě kardinála Tomáše Špidlíka se konala 22. května v Mahenově divadle v Brně. Původně to měla být jeho přednáška, ale člověk míní a Pán Bůh mění, v době příprav tohoto večera si Pán tohoto vzácného člověka vzal k sobě, takže místo přednášky se konala vzpomínka na jeho život a jeho odkaz.

Hostem večera byl páter Miroslav Herold z Tovaryšstva Ježíšova, který byl v průběhu několika let při svých studiích v Římě velmi blízko kardinálu Špidlíkovi a o jeho životě a díle bezprostředně podával svědectví.

15 Příspěvky ze života farnosti

Večerem nás provázely duchovní skladby Antonína Dvořáka, Leoše Janáčka a dalších skladatelů, sborový zpěv dětského sboru v Brně a baletní tance k Písní písní a k Setkání Matky Boží a Jana pod křížem.

Pro mě to byl nevšední duchovní zážitek. Dozvěděl jsem se přímo z úst kněze, který se setkával s kardinálem, o životě a odkazu této nevšední duchovní osobnosti s celosvětovým rozhledem. Získal jsem informace i o jeho ušlechtilých lidských vlastnostech, o jeho skromnosti, smyslu pro humor a o jeho připravenosti vždy sloužit lidem. Při doprovodné duchovní hudbě, zpěvu a tancích jsem přemýšlel o kardinálově odkazu, ale i o tom, co můžu na základě toho změnit ve svém životě...

Večer byl zakončen sborovou modlitbou nás všech k Bohu - Otče náš.

Jediné, co mi na tomto večeru trochu vadilo, bylo to, že moderátor někdy rozptyloval moji pozornost, zaměřenou na osobnost kardinála, povídáním o autorech a doprovodných skladbách večera. Ale je to jen můj subjektivní dojem.

A jaké se vzápětí objevují kontrasty života. Po cestě k autobusu jsme šli kolem sklepni hospody, u které nás z otevřeného okna ovanul puch lokálu a „zpěv“, ve kterém se ozývalo jen jedno slovo: „ožralí, ožralí, ožralí ...“. Ano, i takhle můžou lidé prožívat svůj život.

Příjemně mě také naladila při zpáteční cestě autobusem atmosféra svatodušní vigilie od našeho kněze Pavla, prosby k Duchu Svatému i modlitby a zpěv našeho společenství.

Na závěr dvě myšlenky od kardinála Tomáše Špidlíka:

„Život není čas, je to setkání s přáteli“

„Nechme do našich vztahů proniknout Boha - pak se v našich vztazích stane zázrak“

za účastníky večera Pavel Adamec

A najednou je konec. V úterý 20. dubna 2010 v devět hodin ráno v kapli římského

Centra Aletti papežský protonotář Enrico Viganò a papežský ceremoniář Guido Marini přistupují k notářskému aktu ohledně „zbožného odchodu na věčnost jeho Eminence nejdůstojnějšího pana kardinála Tomáše Špidlíka z Tovaryšstva Ježíšova, jáhna sv. Agáty Góttů. In nomine Domini. Amen“. Tím začíná čtení krásně sepsaného čtyřstránkového kardinálova životopisu, který pak vkládají do rakve v zapečetěné kovové roli. Poté nastává nejdojemnější okamžik celého obřadu: Mons. Viganò rozprostře lněné sudarium, asi 50x50 cm veliké, a drží ho za cípy nad rakví jako Veroničinu roušku. Přítomní se jeden po druhém sklání nad rakví k poslednímu rozloučení polibkem zesnulého na čelo, někteří i na jeho krásné sepnaté ruce. Superior komunity, slovinský jezuita Milan společně se sestrou Marinou, která o kardinála tak obětavě pečovala, kladou roušku na jeho obličej. Je to pohnutá chvíle - už neuvidíme otcovu tvář... Z úvah nás vytrhne člen pohřební služby se žhavou pájkou v ruce, kterou přiletuje víko zinkové vnitřní rakve, aby následně uzavřel i vnější rakev dřevěnou. Papežský ceremoniář vše stvrdí dvojitou pečeti vnitřní i vnější rakve.

Když na kardinála Berana vložili po svěcení vlečku, vzpomněl si prý na mámu, jak by asi s údivem zvolala, kdyby se toho dožila: „Do čeho tě to Josefe oblékli!“ Přichází mi to na mysl v koloně aut za pohřebním Mercedesem s rakví s tělesnými pozůstatky otce kardinála Špidlíka, které kleslí cestu římským provozem policejní vůz se světelnou sirénou. „Co se to děje, kam Tě to otče Tomáši vezou?“. Tebe, který ses i jako kardinál spokojil s bydlením podobným spíš mnišské cele, než kardinálské suitě, teď eskortuje policie a vatikánská limuzína s papežskými notáři! Činí, co se na kardinála svaté římské církve, který tradičně platí za korunního prince, sluší a patří! A kdyby to nebyl pohřeb, řekl bych, že mám radost, že se Tobě, synu ševce z Boskovic, prokazuje taková čest.

Jistě vidíš, že jsme právě vyjeli z Centra Aletti a po via Paolina se blížíme k bazilice Santa Maria Maggiore, kterou teď ze široka objíždíme, snad abys ji naposledy mohl obejmout. Míjíme boční Paolínskou kapli, odkud tě zdraví Panna Maria z ikony Salus Populi Romani, předloha toť Mater Unitatis, s níž se opět setkáš na Velehradě v kapli Matky Jednoty. Z rohu náměstí Ti kyne svatá Praxeda, v jejímž chrámu odpočívá arcibiskup pražský a patriarcha Alexandrijský Jan z Jenštejna. V přilehlém klášteře tu oddal svou duši Bohu svatý Cyril, když s bratrem Metodějem dosáhli schválení slovanské liturgie papežem Hadriánem II. Právě v bazilice Panny Marie Větší, neboli Sněžné, které se tehdy v 9. století ještě říkalo „U jesliček“.

Z druhého konce náměstí se sklání a o požehnání žádá Tvůj Orientál, v jehož knihovně ses téměř čtyřicet let ponořoval do východních Otců, abys nám pak předával ne suchou vědu, ale poznání Boha protrpěné životem. Sjíždíme po náměstí kolem místa, kde na oltáři u jesliček sv. Ignác před pěti sty léty sloužil svou první mši svatou. Čekal celý rok v naději, že primici bude slavit v Betlémě. Pro válku s Turky se tam však nedostal. Poznal v tom Boží vůli a zůstal v Římě ve službě Papeže a Tovaryšstva až do smrti. Kolikrát jsi to, otče kardinále, uváděl jako příklad toho, jak byl Ignác stále připraven vzdávat se svých vlastních plánů. Věděl jsi, o čem mluvíš: vždyť i Ty ses těšil na slavnou primici na Moravě po studiích v Maastrichtu. „Vítězný únor“ komunistů Tě však přinutil zůstat v Holandsku. Měl jsi jít do misí na Jávě, ale Bůh chtěl i od Tebe, abys zůstal v Římě. Od roku 1951 až do smrti. A právě tomu vděčíme, že jsi našel cestu na Orientál a zpřístupnil nám duchovní bohatství Východu. Objeli jsme baziliku a sjíždíme via Cavour směrem k chrámu svatých Kosmy a Damiána na Foru Romanu. Zleva se z návrší k Tobě blahovolně sklání sv. Petr v okovech s majestátnou sochou Michelangelova Mojžíše, zatímco se vpravo krčí kostel Madonna dei Monti ve via dei Serpenti: odpočívá tu poutník absolutna, Benedikt Josef Labre. Zřejmě ho Pán Bůh poslal, doprovodit Tvou duši vzhůru, neboť jsi ji vydechl na jeho svátek, 16. dubna, večer. Z věže Panny Marie Sněžné, zvon La Sperduta, odbíjel devátou.

Ted' už ale lemujeme římské Forum širokou via dei Fori Imperiali od Kolosea k Benátskému náměstí. Tam uhýbáme doleva, úzkou via del Plebiscito, takřka na dotek se zdí kostela Del Gesù, za níž odpočívá pod oltářem svatý Ignác. O míli dál po corso Vittorio Emmanuelle Ti mává z Chiesa Nuova Ignácův humorný přítel Filip Neri. Zřejmě si stačíte vyměnit ty nejnovější vtipy, vida, že se i v rakvi usmíváš. To už ale z mostu přes Tiberu přijímáš vojenský hold mečem Archanděla Michaela z Andělského hradu, zatímco z Tiberského Ostrova proti proudu Ti pádluje vstříc svatý Vojtěch - mnich, biskup a mučedník.

Řím je zalit teplým jižním sluncem, Michelangelova kupole se přímo snáší z modrého nebe, Vatikánské zahrady voní předzvěstí ráje, švýcarští gardisté salutují, a papežští gentiluomini stojí ve špalíru, když vnáší Tvou rakev do svatopetrské basiliky kolem oltáře Božského srdce Páně k oltáři Katedry, pod okno s holubicí z českého skla a rozevrou na Tvé rakvi Písmo svaté. Jsi tu na dohled svatého Václava, od jeho oltáře opodál, za tiché radosti kardinála Berana, který z papežské krypty vděčně připomíná, že jsi to byl Ty, kdo ho držel za ruku, když umíral v Nepomucenu před čtyřiceti léty.

Diplomatický sbor ve fracích už zaujal svá čestná místa, a český velvyslanec obklopen početnou státní delegací mlčky hlásá, že Jsi ctí celého národa. Sbor Cappella Sistina se rozezpíval a liturgický průvod čítá dvacet kardinálů. Brzy vstoupí i papež, Kristův náměstek, aby Ti krásnou homilií za celou Církev poděkoval a rozloučil se s Tebou. Bohoslovci Nepomucena Nejvyššímu veleknězi důstojně přisluhují a stojí pak u Tvé rakve stráž, než ji opět budou vynášet za teskných tónů písně „In paradisum conducant te angeli...“. Cesta do ráje pro Tebe však vede přes Moravu, přes Hanou a přes Tebou tak milovaný Velehrad. Zdá se, že k nám právě tím naposledy promlouváš. Neříkával jsi, že je věčný život návrat? Návrat všeho toho, co jsme žili, co jsme měli rádi a co jsme protrpěli - to že je vírou uchováno v Bohu pro věčnost!

Zní to krásně a věřím tomu, protože jsi to říkal Ty, a Tys neříkal nic, co neprošlo srdcem, katalyzátorem pravdy. Ty ale dobře víš, že nejsme ještě tak daleko jako Ty. Věříme - vypros nám u Otce pomoc naší nevěře! Vždyť sotva jsi opustil Věčné město, slunce se schovalo za těžká šedá oblaka, duje nervózní vítr ze Sahary a prší nám na hlavy písečný prach. Tobě už je dobře, nám se však z duše derou verše Bohuslava Reynka:

Smutkem jsme opilí,
kam jdeme, nevíme:
požehnej duši mé.
Pastýři prastarý
s hlubokými dary
měsíce a bdění,
s trny na temeni
těžkém, rozbodaném
ako srdce. Amen

První svaté přijímání

Na první svaté přijímání jsme se připravovali celý rok. Nakonec tak, že pan farář donesl uni-čipsy a zkoušeli jsme si, jak se přijímá hostie. Také jsme si zkoušeli zpověď. A těšili jsme se na neděli 16. května. Jo, a nás, co jsme šli poprvé ke svatému přijímání bylo jedenáct.

V sobotu jsme šli poprvé ke svátosti smíření (ke zpovědi). I naši rodiče. Ale oni nešli poprvé. Připravovali jsme se podle takového kolečka, které nám dal pan farář.

A takhle probíhala v neděli mše svatá: nejdřív jsme šli průvodem za křížem, od nejmenšího po největšího, holky zvlášť, kluci zvlášť. Potom byla čtení, evangelium, kázání, zapalování křestních svící, obnova křtu, sfouknutí svící, prosby, obětní dary, proměňování, pozdravení pokoje, a konečně přijímání a pak modlitba po přijímání. Potom ještě společná modlitba, předávání kancionálů, děkování, závěrečná modlitba, kříž a na závěr focení.

Kostel byl krásně vyzdobený a na kůru zpívala mládežnická schola. Všem se to moc líbilo. A měli jsme radost, že se na nás přišla podívat i naše paní učitelka z první třídy, která bydlí v Kunštátě.

A je to...

Terezie Kánská

Noc kostelů 2010

Od Brna se táhne nekonečná kolona aut. Není divu, je pátek pozdě odpoledne a všichni míří na chaty a chalupy. My se však pohybujeme směrem opačným, čeká nás Noc kostelů. Oproti původním, velkolepějším plánům, jsme naplnili pouze jedno auto. Jeho posádku tvoří zástupci z Olešnice a Trpína. Nesmíme však opomenout krajany, kteří měli v Brně možnost přespat, a tak na akci vyrazili samostatně. Několik z nich se aktivně zapojilo do práce pořadatelů.

Mezi šestou večer až půlnocí nás čeká nabídka takřka třiceti kostelů a klášterů s otevřenými věžemi, kryptami, sakristiemi, kaplemi, výstavami, koncerty, přednáškami i modlitbami. Každý kostel si připravil pestrý program na celou noc a i kdybychom strávili těch vymezených šest hodin na jediném místě, rozhodně bychom se nenudili. Jak ale stihnout co nejvíce stanovišť?

Odpověď nám snad přinese setkání s Anselmem Grünem, jedním z nejznámějších světových autorů duchovní křesťanské literatury. Jeho dnešní přednáška se totiž zaměřuje na „Time Management“ (time management - je sada postupů, doporučení a nástrojů pro plánování času za účelem zvýšení efektivity jeho využití). Místem konání je kostel sv. Augustina na úbočí Kraví Hory. Tento funkcionalistický chrám, který letos oslavil 75. výročí vzniku, znají posluchači Radia Proglas z pravidelných přenosů nedělních bohoslužeb.

Před samotnou přednáškou jsme ještě vyslechli část netradičního koncertu duchovní hudby v podání Kontrabasového Brněnského Orchestru. Je až s podivem, jak dokáže několik stejných nástrojů dohromady vytvořit tak rozmanitou hudbu.

Po přednášce už víme, že si nemáme dávat nadlidské cíle, stresovat se z nedostatku času, ale spíše umět čas nám svěřený správně využít a prožít. Díky těmto doporučením mírně slevujeme z plánu navštívit najednou třicet kostelů. Nejvíce „atrakcí“ je stejně v centru města a tak se tam přesouváme. Jak vidno, ani déšť si nenechal ujít tuto nebyvalou akci, ale i přesto jsou noční ulice plné lidí. Že jsou tu všichni kolemjdoucí kvůli Noci kostelů a ne kvůli flámování po hospodách, poznáváme podle provlhlých brožur s programem, do kterých usilovně sbírají razítka za každý navštívený kostel.

Naše další kroky vedou do kláštera Minoritů. Největší zážitek v nás zanechává brněnská „Loreta“, tato „svatá chýše“ je kopie italské Santa Casy, jež vznikla z pozůstatků nazaretského domu Panny Marie (je to takový menší kostel postavený uvnitř většího kostela). A také „Svaté schody“, které ukrývají ostatky svatých a věřící po nich mohou stoupat ve zvláštní úctě pouze po kolenou a rozjímat o utrpení Páně. Nikdo z naší výpravy netušil, že se v Brně nachází něco tak unikátního a nádherného.

Z pódia na náměstí Svobody k nám doléhá hudba, která je, jak později zjistíme, doplňovaná pantomimou. Zdejší program je v režii komunity Emmanuel. Bohužel se zdržujeme pouze krátce. Sílící déšť nás zahání do nejbližšího přístřešku, kterým je kostel sv. Jakuba. Máme zájem si prohlédnout místní varhany, jejichž stavitelem byl František Svítal st. Stejný varhanář, který pochází z Nového Města na Moravě, totiž postavil varhany i v Trpíně a v evangelickém kostele v Olešnici. Prohlídka kůru však byla spojena s prohlídkou věže a zlákala nás i podezřele krátká fronta pod věží, kterou jsme připisovali hustému dešti. Po dvaceti minutách se vítězoslavně dostáváme ke schodišti (do sucha) a s hrůzou zjišťujeme, že zástup čekajících lidí se spirálovitě vine dalších 96 metrů do výšky. Dvouhodinový výstup nám zpříjemňují citáty sv. Jana Maria Vianneye, fotografie a historicko-architektonické perličky o kostele sv. Jakuba, které jsou rozvěšené po zdech. Poutavý výklad o kostele, zvonech, ručním zvonění, prohlídka věže, půdy a výhled na noční Brno za to čekání určitě stály. Cestou z věže se zastavujeme na kůru, kde posloucháme varhaní koncertík MgA. Ondřeje Múčky. Tento organolog brněnské diecéze, absolvent rakouské Hudební univerzity a učitel na konzervatoři, nahrál své CD právě na nově zrestaurovaných varhanách v Trpíně.

Je po půlnoci a oficiální program končí. Na náměstí Svobody balí unavení účinkující. Posledním otevřeným místem je katedrála sv. Petra a Pavla. Společně s otcem biskupem Vojtěchem Cikrlem se krátce modlíme, a posílení jeho požehnáním se vydáváme na cestu k domovu.

František Vaverka ml.

Pout' ve Víru

V sobotu 29. května večer jsme s tatškou jeli do Víru na pout'. Je tam kaple zasvěcená svatě Zdislavě. A ta měla svátek.

Moc nás tam nebylo, i když bylo hezké počasí. Asi to bylo tím, že hodně dětí bylo v Chorvatsku. Naštěstí tam byl pan farář, takže mohla být mše svatá. Pan jáhen Kinc nám vyprávěl svůj sen. Byl nemocný a v tom snu mu někdo poradil, jak se má vyléčit. Vyprávěl také o svatě Zdislavě, jak zachránila děvče, které chtěli na hradě Veveří popravit.

Po mši svaté byl táborák a my (kluci) jsme se honili na hřišti. Dospěláci si zatím opekli párky.

Ani se nám nechtělo domů.

Tomáš Kánský

Trojí Boží Tělo

Přímo na svátek Těla a Krve Páně směla naše farnost posílit řady věřících při průvodu Božího Těla v Trpíně. Přišli olešniční a kněževeští hasiči ve stejnokrojích a mnozí další věřící.

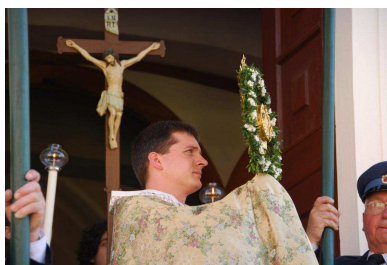
Z Trpína jsme pak dostali zapůjčený baldachýn, který ozdobil průvod Božího Těla v Olešnici. Za hojné účasti družiček, ministrantů, hasičů a dalších věřících byla nesena

Nejsvětější Svátost městem, kde jsme u čtyřech oltářů vyprošovali požehnání pro město, farnost, rodiny a práci...

Další slavnostní průvod se konal v den poutě v Rovečném, kdy byla nesena Svátost Oltářní okolo kostela, se zastavením u jednoho oltáře na dvoře fary.

Vzpomínám na úctu sv. faráře arského, který měl vždy v očích slzy, když si uvědomil, že drží ve svých rukou samotného Boha. Tajemstvím jeho pastoračního úspěchu byla láska, kterou choval vůči hlásanému eucharistickému tajemství a která se stala láskou ke Kristovu ovčinci a všem lidem, kteří hledají Boha.

Svátek Těla a Krve Páně je tedy základem modlitby a klanění, z kterého by měla vyvěrat veškerá naše další pastorační starostlivost. Cestou putování od modlitby a klanění, k lásce vůči bližnímu.

P. L.

Žehnání nové boží muky

Život každého z nás je určen vazbami na rodinu, farnost, práci... Stejně i nově zrenovovaná Boží muka v Trpíně se čtyřmi vyobrazeními světců je vyjádřením vztahu obyvatel Trpína k místu i okolí. Na prvním zobrazení se setkáváme se sv. Janem Křtitelem, který symbolizuje postavení obce jako součásti bysterské farnosti. Na dalším vyobrazení potkáváme sv. Václava, hlavního patrona kostela v Trpíně. Koruna tohoto světce je zároveň i ve znaku vesnice. Následující zobrazení sv. Vavřince odkazuje na Olešnici. Vyjadřuje propojení Trpína a Olešnice, které začíná už od těch nejmenších dětí navštěvujících olešnickou školu. Na čtvrtém obraze se setkáváme s Pannou Marií, která je ochránkyní nás všech.

Nově opravená Boží muka ukazují nejen na propojení vertikální nás lidí směrem k Bohu, ale zároveň je na rovině horizontální vyjádřením zmíněných vazeb na okolí.

Dalším propojením našich farností by měla být i nově navržená Boží muka k výročí 1150 let příchodu sv. Cyrila a Metoděje. V ose přímky trpínské a ústupské Boží muky, na místě bývalého letiště mezi Olešnicí a Kněževsi, by vznikla nová sakrální stavba vzdálená 2,2 km od ústupské a 3 km od trpínské muky. Z každé Boží muky trpínské, olešnické i ústupské by byly vidět zbylé dvě další.

Vyjadřovala by se tak duchovní jednota našich farností, propojení Moravy i Čech, propojení, kterému nehlubší význam dala víra předávaná od dob sv. Cyrila a Metoděje.

otec Pavel *farář*

Stavební ruch aneb zázraky se dějí

V sobotu ráno po mši svaté pan farář vyhlásil, že jede na svatbu, a že odpoledne má přšet, tak že by ženy mohly začít s brigádou někde pod střechou. Navrhl čištění cihel od soli v presbytáři, kde vystoupila na povrch. Kdo by mohl, ať se za ním staví domluvit se po mši v zákristii. Vytratila jsem se zadním vchodem a asi čtvrt hodiny rozmlovala s někým u dveří. Když jsem pak chtěla vyrazit směrem k domovu, netakticky po schodech dolů směrem k faře, ze zákristie vyšel pan farář a... ani nevím jak jsem byla zpátky v kostele, kde mě vítala paní Vašířová s paní Skoumalovou a paní Kotlánovou: „To je dobře, že jsi tady na tu brigádu!“. Pak pan farář zahlaholil: „Stav se k Soukalům, ať přijde i pan Soukal a vyseká drážky na elektriku“. Šly na mě mrákoty. Zakryly jsme palmy, nanosily filce z lavic a stoliček spolu s kolotočem i koberečky všeho druhu do zповědní místnosti. Pan farář domluvil Fandu Vojtu na zakrytí bočních oltářů. Paní Vašířová coby zkušená stavitelka konstatovala, že oškrabání metru cihel v presbytáři zabere asi půl hodiny. To už byla veselejší informace. V pudu sebezáchovy jsem stačila spočítat, že kdyby se nás sešlo osm, máme to hotové šup šup, čas mezi jednou a třetí, kdy je venku největší vedro, by mohl stačit. Ještě že jsou ty mobily - paní Soukalová ho našťestí hned zvedla a slíbila, že by i s žebříkem a ocelovým kartáčem přišla, dala tip na paní Višíňkovou, za kterou se stavila paní Vašířová při cestě domů. Jediný pan Soukal zvítězil. Nebyl doma - jel na výlet do Litoměřic. Já jsem to při cestě domů vzala přes příbuzné - nejdřív jsem zkusila rodinu Novotných, kdyby třeba Tereška nebo Iva mohly. Chtěla jsem se stavět taky ke Slavíčkům, ale nebyli doma. Pak jsem zašla za Jájou Sobotkovou, která chudera celý den trávila na seně. Pak jsme ještě zkusila volat Ince Mitanové, s kterou jsem mluvila ve 12,30.

A teď ten zázrak: v čase od 13,00 do 13,15 se skutečně v kostele sešlo OSM žen vybavených ocelovými kartáči, respirátory, rukavicemi apod. Ve 14,45 byly cihly v presbytáři i zákristii oškrábané, celý kostel i zákristie byly uklizené a připravené na nedělní bohoslužby včetně čerstvé květinové výzdoby. Myslím, že na tom má asi svůj podíl modlitebnice paní Kotlánová.

MagdaK

Vážení čtenáři, účastníci brigád, pozorovatelé stavebního ruchu ve farnosti. Stavíme a rekonstruujeme dlouho a ještě asi dlouho budeme. Příští, zářívno-říjnové, číslo farního zpravodaje bude, dá-li Bůh, zaměřené na farnost, děkanství, žehnání fary a otevření komunitního centra. Podělte se prosím o své zážitky a napište třeba jen několik vět, co jste prožili v čase stráveném při přípravách, budování nebo i pozorování budování. Vaše zážitky mohou být inspirací i povzbuzením pro ostatní. Děkujeme. RR

Pozvánky

Při letošní svatovavřínecké pouti k nám **do farnosti zavítá italská mládež z Vicenci**. Přijedou v sobotu navečer, kdy bude následovat společná večeře, posezení na orlovně a návštěva muzea veteránů. V neděli se zúčastní mše sv. v 8 hodin, kterou bude sloužit jejich kněz a mládež ji doprovodí zpěvem italských písní. Po mši sv. bude následovat rozloučení a odjezd. Prosím rodiny, které mohou nabídnou možnost ubytování pro těchto 45 mládežníků, aby se **nahlásily do 18. července panu faráři**.

V předvečer otevření komunitního centra (2. října) vystoupí v kostele pěvecký sbor, který před rokem doprovázel papežskou mši sv. v Brně Tuřanech. Po koncertě bude na dvoře fary velké pohoštění jako poděkování vám všem, kteří jste přispěli k rekonstrukci fary a zbudování komunitního centra.

V neděli ve 14 hodin bude následovat společná mše svatá s generálním vikářem za doprovodu zpěvu gregoriánské scholy. Po mši svaté generální vikář požehná nové prostory ve dvoře fary, na mši svatou budou pozváni všichni kněží působící v minulých letech v Olešnici. Po žehnání a prohlídce komunitního centra budeme pokračovat ve slavení účasti na programu farního dne.

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřínce **byli pokřtěni**

*dne 14.3.2010 **Tobiáš Chybík**, nar. 29.12.2009 v Boskovicích
dne 14.3.2010 **Ondřej Toman**, nar. 29.1.2010 v Boskovicích
dne 11.4.2010 **Anna Sedláková**, nar. 12.1.2010 v Boskovicích
dne 11.4.2010 **Leona Kadlecová**, nar. 9.2.2010 ve Svitavech
dne 29.5.2010 **Vojtěch a Štěpán Krejčí**, nar. 5.4.2009 v Boskovicích
dne 20.6.2010 **Nela a Jaromír Šikulovi**, nar. 11.12.2009 v Brně
dne 20.6.2010 **Eliška Konečná**, nar. 2.4.2010 v Boskovicích
dne 20.6.2010 **Tomáš Sys**, nar. 18.4.2010 v Boskovicích*

K prvním svatému přijímání přistoupili:

Martin Kintr, Karel Konečný, Jan Šašinka, David Škrabal, David Tenora, Jitka Benešová, Terezie Kánská, Ludmila Novotná, Kateřina Šuterová, Vendula Šuterová, Martina Trmačová

Do stavu manželského vstoupili:

*dne 29.5.2010 **Jitka Pelzová a Pavel Krejčí***

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

*dne 20.3.2010 **paní Františku Bočkovou**, nar. 10.2.1926
dne 27.3.2010 **pana Františka Bílka**, nar. 11.1.1930
dne 6.4.2010 **paní Jaroslavu Sedlákovou**, nar. 6.4.1929
dne 21.5.2010 **pana Ladislava Matouška**, nar. 24.7.1926
dne 22.5.2010 **pana Františka Koláře**, nar. 5.4.1943
dne 28.5.2010 **paní Marii Kadlecovou**, nar. 21.1.1922*

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.